

לווצה למלחמה בית דוד

המלחין

קָרְדָּת מַלְכִּית

ותיכף ומיד נפעל בכל יהודה שלא שיק שייך "פוסח על שתי הסעיפים", והיינו שלפעמים מחה לבייאת משיח ולפעמים הרי הוא מסתפק האם הגיע זמן הגאולה, או שיריד עדין לחשב קיצים וכו' - כי אין ספק בדבר, אלא כל אחד מקבל תיכף ומיד את הפסק דין של כו"כ רבנים ומורי הוראה, ופסק דין בדורנו, שכבר "כלו כל הקיצין" ותיכף ומיד צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה, לא עיכבן כהרף עין" - "הרף עין"

דסויים מעשינו ועובדתינו, וברגע שללאחריו זה ה"הרף עין" דגאולה האמיתית והשלימה; ויתירה מזה -

הגאולה הייתה צריכה להיות אטמול ושלשים ולפניהם כמו זמן וכו', שלכן צועקים בני ישראל "עד מות".

וכאמור, שעוד לפניו מנוחה, ועוד לפניהם התהווועדות - זוכים תיכף ומיד לגאולה, והקב"ה בעצמו,

עצמות ומהות, ממשיך להתוועד עם כאו"א מישראל וכלל ישראל בגאולה האמיתית והשלימה.....

משיחת מזעאי שושן פורדים - ט"ז אדר ה'תנש"א - דברי משה ה'תשנ"א ח"ג ע' 51

יהי אדוננו מוגנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

דוני עבוזת העצם בכל תמים / י"א ניסן, הגות ומעשה בפועל

בעולם הזה הגשמי בחשיבה האנושית הפשוטה (שבאופן נת מודיעו היא מושפעת מהתורה גם ללא ידיעה).

על משה נאמר "טוב עין הוא יבורך כי נתן מלוחמו לדל". כאשר הקב"ה נתן את התורה מלכתחילה למשה ריבינו ולא הייתה אמורה להיות מנת חלקו של כל היהודי באשר הוא היהודי. אולם משה ריבינו נהג בעין טוביה וחילק אותה לריבוי ניצוצות וריבוי נשמות ישראל, ניצוצות המתפשטין מהנשמה הכללית. ולבסוף משה ריבינו רואה שרבי עקיבא דורש על כל 'קוץ וTAG' תלי תלים של הלוות.

תוכנה זו עברה ונמצאת במוחש אצל רבותינו נשיאנו ובמיוחד אצל משה ריבינו שבדורנו הרבי שליט"א. כל אותן הנהגות שבמעבר היו שייכות רק לרבותינו נשיאנו הקדושים והיו נשמרות בסוד מאב לבן ללא ידיעת החסידים (לדוגמא מנהגי יום הולדת, נטילת ידים עם מגבת ג' פעמים על כל יד ועוד) הופכים להיות מנת חלקם של ילדים בגיל שלוש בבית ספר חב"ד אי שם בעולם. נשים לב לסדר הדרגתני נפלא: אצל הרבי הצמח צדק' היו בליובאויטש 'יושבים' - אברכים לאחר החthonה, אצל הרבי הרש"ב נ"ע התחליל שלב חדש של 'תמיימים' - כלומר בחורים מבוגרים, אולם אצל הרבי מלך המשיח שליט"א התחליל העניין גם אצל ילדים ממש שם 'צבאות השם' והרבី אומר בפניהם שיחות עמוקות לא פחות ממה שהיה בדורות עברו.

[בעניין זה כדי לעיר עניין פלאי: הרבי מלך המשיח שליט"א הקים את ארגון 'צבאות ה' שם באותה שנה שחוומייני מנהיג איראן הקים את ארגון הנקרוא'חיזබאללה' שפירשו בפרשיות: צבאות ה!!! והקמת צבאות ה' על ידי הרבי שליט"א הייתה כחודשים קודם לכן בבחינת הקדמת פרשת שקלים, שקל הקודש לשקלים, שקל הרשותן]

כך גם מלמד הרבי מלך המשיח שליט"א לגבי 'בית המקדש' שלמראית עין היה נראה שה坦פץ' ונחרב, הרי מבואר בשיחות שה坦פץ' זו יצרה אלפיים ורבעות של 'ניצוצות' - בתים חב"ד בכל העולם 'מקדש מעט' שאיכותם וקדושתם והשפעתם בדוגמה למקדש הגדול שבירושלים ובמידה רבה ובענינים מסוימים אף יותר כמפורט בחסידות (יעוין באתי לגני מלוקט ח"ד אות ב' שם).

וכאן מגיעה השيءות העצמית שלכם התמיימים.

בשנות תשנ"א תשנ"ב הרבי מלך המשיח שליט"א הטיל

תמים יקרים, אנו נמצאים לקרה שתת הגדול המכינה אותנו ליום הגדול והקדוש 'יא ניסן' ועלינו להתבונן יחד בשנת הקי"ח הלו בעבדותנו ומתרתנו. הרבי מלך המשיח שליט"א מלמדנו כי מכל דבר ועניין שתרחש בדרך זה ובפרט עניין שהוא כלל יש למדוד הוראה והוראה כללית בעבודת השם, גם עניין מסווג כזה שאולי נראה שיק ישירות לתמיימים, בכל זאת יש בו הוראה גם אליהם ובמיוחד בנידון לנו שהרבי שליט"א פעמים רבות השנים התייחסו לנושא זה בארכיות ולימד מהם עניינים נפלאים בעבודת כל אחד.

בשעת כתיבת שורות אלו, החללית 'בראשית' שעשתה דרך אל הירח - הגעה אכן, אך מיד התנפצת...

נעוזב לרגע את מבחן התוצאה ונעסוק בניסיון עצמו להטיס את 'בראשית' לירח.

בעולם הטכנולוגי ישנו מושג הנקרא 'ቢזור'. משמעתו שבכל מערכת גדולה, ישנו ריסים של מערכות קטנטנות הקשורות בתוכם איות ועוצמה לא פחות מהמערכת הגדולה ואף יותר. וכך אשר המערכת הגדולה מתנפצת, הרוי מתוכה צומחים מערכות חכומות וモוצלות הרובה יותר.

כמה דוגמאות: באמצעות הcpf"ם הציגו לראשונה את המחשב. איך הוא היה נראה? בגובה של שלוש קומות! הוא היה היחיד בעולם. כמובן כמה שנים מהמחשב הענק 'התנפץ' ונבנה מחשב קטן יותר 'רक' בגובה של קומה אחת, אך אותו כבר היה בכל מדינה מתקדמת.

בעבור שנים הגיעו לכך שבכל בית יש מחשב, ויש המאפשרים אפילו לילדים להחזיר מחשב בגודל של כף היד. אתם חושבים שהוא פחות מוצלח מהראשון? ממש להיפך.

תהלך זה חוויה גם החללית 'בראשית'.

בעוד שב עבר בנית חלליות שיגיעו לירח הייתה מנת חלקם של מערכות גדולות במיוחד, הרוי לפתח החלטה קבוצה קטנה ופרטית של אנשים להקים חללית קטנה, זולה יותר ואיכותית יותר שתזכה משטח כדורי הארץ לעבר הירח. נשים לב כי בכוונה מיוחדת שיתפו אפילו ילדים בבניית חלקים מסוימים מחללית מיוחדת זו!

אנו מוחונכים על כך שאסתכל באורייתא וברא עלמא. ככלומר כל תהליך שהוא רואים בבריאות ובטבע מתרחש קודם לכן בתורה ובאלוקות ולאחר מכן הופך ומתגלגה

הוב זלמן ניסן פנחס נוטיק – משפיע בישיבה

יש את האנוכי" – אנא נפשי כתבתית יהבית של הרבי וכך המאמר הופך להיות חלק בלתי נפרד ממנו ומעבודתו! כך 'נזרע' בניצוץ הפרטיו שלו כל אותם כוחות يولאים ועצמיים שהרבי שליט"א מדבר עליהם בשינויו לנשיא וזה נותן לו את ההבנה באחריות העצומה שלו אישת להביא גאולה לכל העולם כולו.

ודוגמא בתחום דוגמא: כאשר תמים לומדים את המאמר הידוע ואותה תוצאה אשר בכוח הרגילים להגביה את הראש לעלה יותר וועל ידי שימושו מקשר כל יהודי נפעלה עלייה במשה רבינו, עליו לדעת שכום המשה רבינו זה גם הוא בעצמו (כי בניצוץ נמצא המאור בעצמו) וכשהוא פועל בהודים ומקרבם ל תורה ומצוות הוא עצמו התמים מתעלה לבחינת העצם - 'אנכי'.

אם למן דהו נשמעים הדברים גבויים מיידי,
נותן לנו הרבי שליט"א מעין 'דרך קיצור'
להגיע לעובודה זו והיא קשורה מאד
לנוחותכם בין הזמנים:

הרבי קבוע כי כל שעת השקעה
במשהו אחר לקרבו ל תורה
ומצוות נפעל על ידה גילוי
העצמם אצל התמים ו'מתפשט
תואר אדרמור'!

[במאמר המօסגר קירוב לתורה
ומצוות הוא בכל אחד לפי עניינו: אצל
קיוצניק זה קיום תורה ומצוות כפשוטו,
ازל מזרחניק זה הידורים בתורה ומצוות, אצל
חרדי זה לימוד חסידות וקבלת המלכות, וגם בקרוב
התמים עצם כשרואים לדוגמא בחור שחושב לילכת
להתגיים לצבע, עצם הדיבור עמו שיישאר להיות תמים
בישיבה זה גם 'קירוב לתורה ומצוות' ועוד].

השבת, כאשר אנו נמצאים ערב י"א ניסן צרייך אצל כל אחד מאיינו להיות לידה חדשה' הלווקחת את עצם הנפש שבתוכנו וניצוץ משיח ומגלה אותו ו מביאה אותו לשיאים חדשים!

אולם יש לזכור דבר פשוט: כל זאת שיק' כאשר בטלים ו מבוטלים למורי לדרכו ושיטתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, לו לא זאת יכול להיות 'התנפצות' כפשוטו, כמו שאירע ממש עכשו לחולית 'בראשית'.

ונביא שתי דוגמאות לכך שהם אחד:

עלינו תפקיד עצום, אחריות כבירה והוא שכל תמים בפני עצמו שהוא בסך הכל 'ניצוץ' קטנטן הוא בעצם יביא משיח וגאולה! התפקיד הזה להביא גאולה לכל העולם ולכל סדר השתלשלות הוא הרי תפקיד של הרבים בלבד, וכך אמר במפורש בשיחת פורים תשמ"ז ובכל זאת הרבי בעצמו אומר שעכשו זה תפקידו של כל אחד מכם ממש!

היתכן?

הדבר התחזק ביותר שאת וביתר עוז מזו ג' תמוז תשנ"ד, يوم שבו היה נראה לעיניبشر כי הבית המקדש הגדול נדמה שנחלה ניצוצות! מאותו רגע הניצוצות הפכו להיות עצמותיים ו'יכול כמוני' בניחותא! כמותו ממש!

הרבי מלך המשיח שליט"א בשיחת הווענאה רבא תשנ"ב מתבטא על כל אחד מהתמים בתואר מפליא
ומבהיל - כי התואר 'אדמור' מתחפש
לכל אחד!!! והרבוי מוסיף כי הוא יודע
שאלו הם דברים מחרידים ("נאחים
חיל ורעדת כshawormim מילה זו")
ובכל זאת הוא רואה לנכון לידע
אותנו בכחות, ובעיקר באחריות
העצומה שיש לכל תמים בפני
עצמם ממש!

עליך נאמר 'ויקוים כי מקרה
שכתוב ונכח עלייו רוח הוי'

ובמילים ברורות וחדות: העבודה של
ילדין ישראל בדורנו זה פועלות עניינים נעלמים
לא פחות ואף יותר מהמושבים בליובאויטש!
העבודה של התמים בדורנו זה פועלת לא פחות ואף
הרביה יותר מהעבודה של העובדים הידועים בתומכי
תמים בליובאויטש.

מה זה אומר לכל אחד מכם בעבודת השם?
נבייא דוגמא מלימוד חסידות.

ישנם תמים שלומדים מאמר عمוק בחסידות שעוסק בעולמות אב"ע, במלכים, בדרגות, לאחר סיום המאמר הם אומרים: הנה הבנתנו טוב את המאמר, קיימת מצוות ידיעת השם, לקחתי נקודה לעובודה. ואני מאושר.

אולם יש דרך שהרבי דורש מאיינו באותה שיחה בהוענאה רבא, כי כאשר בחור לומד מאמר של הרבי, הרי כל המושגים וכל הדרגות בעבודת השם הנעלמות שכתובות שם 'נזרעות' במוחו ולבבו של התמים והרי בתחום המאמר

עבדה עם בני ביתו: תמיימים מגיעים לימי בין הזמנים הביתה צרכיים לדעת ולהושך כי יש בהם 'התפשטות תואר אדמו"ר' ביחס לבני הבית, וכנ"ל כפשות רק בדרךו של הרבי שליט"א באהבת ישראל עצומה באופן בלתי נתפס; בנחת, ברוגע, ודרךנו נועם בלי גבול. וזאת בכמה תחומיים: א. למד את בני הבית את הידורי חב"ד בפסח, וכל זאת אך ורק בדרךנו נועם ובדרךו שלום בדרךו [הדריך של להיות 'עצמני' מהידורי מצוות אינה דרך החסידות בכלל ואינה דרכו של הרבי שליט"א בפרט, זו דרך של 'הריסקערס']. אצלו אין 'חומות' אלא יש 'הידורים' שהם מביאים שמחה נפשית ופנימית]. ב. לקרב את אחיו ואחיותיו הקטנים מתחוך אהבה ותשומת לב. בספר להם סיפורי מופתים על הרבי מלך המשיח שליט"א ולקרב אותם לרוח החסידות הנושבת בישיבה.

במילים פשוטות: להתייחס לבית כאיזור שליחות ולישיבת אצזר הבית הפרטני שלו.

עבדה עם סביבתו: יצאת למבצעים - מבצע מצה, השתפות בليل-סדר ציבורי ועזרה לשלווחים, מבצע תפילין, פרסום משיח ובשורת הגאולה והגואל, ובמיוחד לבולש' בעינויו אחרי בחורי ישיבות שלעתה איןם לומדים בתומכי תמיימים ולדבר עם בדברים היוצאים מהלב ולמשכם בחבלי עבותות אהבה אל תוך כתלי הישיבה - צבא הרבי להבאת הגאולה.

ויהי רצון שתיכף ומיד ממש נלק כולנו לבית המקדש השלישי שדרגו ואיכותו תהיה בגין עורך יותר גבוהה מכל בתיה המקדש הקודמים משום שהוא נבנה על ידי הניצוצות שלנו, ואז נראה ונבין כי בעצם מעולם המקדש לא נחרב! (כפי שמסביר הרבי בכמה שיחות), או אז כאשר נראה בפועל ממש את הרבי מלך המשיח שליט"א נראה בנסיבות כי בעצם מעולם לא היה שם העלם, וזאת מכוח העבודה שלנו באותה תקופה של 'הרף עין' מאז ג' תמוז תשנ"ד. או אז נבין כי ההתקשרות שהיתה בשנות הכהפ"ם והלמד"ם והנון"ם היא זו שהביאה גם להtaglot האדירה של מלך המשיח, אך במיויחד העבודה שלכם תמיימים!

לחיים! לחיים!

גוט שבת! גוט יו"ט ויום הולדת שמה!

יחי אדוןנו מורה ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

תמיימים קוראים והוגים במנاهgi הרבי שליט"א יום יום שעה שעה, אולם כאשר מתחבוננים בכל אונם מנהגי מלך יש נקודה שנוגעת ביותר לתמיימים והוא 'ኒצול' הזמן ו'שמירת' הזמן וכי שמייד המזcur ר' ליבל שי גורNER כי מיד אחריו שהרבי נכנס משחרית עוד לפני שהוא עצמו מספיק להיכנס לחדרו הקדוש להביא לרבי מכתבים וכדו', הוא תמיד כבר רואה את הרבי יושב ולומד ומתעסק בעניינים בלי שנייה אחת של פנאי ממש! ועוד דוגמאות המלמדות את יסודות שמירת הזמן ללימוד התורה ועובדות השם.

הנקודה הזו נוגעת בציפ/or הנפש של תמיימים בדורנו בהתקשרות לרבי מלך המשיח שליט"א ובהתפשותו 'תואר אדמו"ר'!

וזאת ועוד: האהבת ישראל של הרבי שליט"א זה הרוי עניין שאין לשאר כלל (שמעת' מאחד מעסוקני חב"ד ביטוי שבשעתו לא הובן אפילו אצל העסוקנים). היה בירושלים ראש עיר בשם טדי קולק שהיה מפורסם אצל החדרים כאנטי דתי ברמה קיצונית מאד. והנה כאשר ישב אחד מעסוקני חב"ד ביחסות אצל הרבי ודובר לגבי אותו ראש עיר, הרבי התבטה (הלשון בערך): "עד אז מינער א גוטער פרײנט" - הוא ידיד טוב שלו! הרבי רואה ביהודי שנראה לרחוק שברחוקים את ה'ידידות' שלו ואת האמת הפנימית). דבר זה נדרש ביותר מתחמיימים שלפעמים בלהט הויכוח והרצון להגיע ל'עצמ' שלולים ומדברים בגנות בחרומים ותמיימים שהושבבים אחרה. דבר זה הוא חמור ביותר ומנגד לדרךו ומהותו של הרבי מלך המשיח שליט"א!

והמעשה הוא העיקרי:

בשביל להתחילה את העבודה של גילוי העצם ממש יש לפועל בין הזמנים בשלשה מישורים באופן של גילוי עצם הנשמה ו'התפשטות תואר אדמו"ר' שננסכה בשנותינו! עבודה עם עצמו, עבודה עם בני ביתו ועבודה עם סביבתו:

עבודה עם עצמו: ללימוד תורה הרבה יותר מכפי ששמער מצד יגולותיו והרגליו הקודמים ואז כל אחד מהם יגלה שהמגבילות על יכולות שלו היו דמיון בעלמא. כמו כן הלימוד ב'בין הזמנים' צריך להיות בסוגיות שלאו דווקא נלמדות בישיבה במשך הזמן, בזמן זה עלייכם להיפתח לעולמות חדשים בתורה הэн בנגלה הэн בחסידות והэн בקבלה (כמבואר בדבר מלכות לך לך תשנ"ב).

פירושים: א. אם רבה הוא 'בינוני' - יוצא שכל שא רבי הדור הם 'רשעים' שכן רבה היה צדיק הדור, ומכיון ש"הרשעים בחיהם קרוים מתים" - יוצא שרבה לקח את החיים מכל אנשי הדור (הרבי שליט"א מלך המשיח מקשר זאת לביור אביו (הרלו"צ ז"ל) שצדיקים נכתבים ל'חיים טובים', רשעים נכתבים לדיראון עולם', והבינויים 'תליים'). ב. אם רבה הוא 'בינוני' - יוצא שאין לעולם זכות קיום, שכן רבה היה צדיק יסוד עולם, הינו - שהעולם מתקיים בזכותו, וברגע שהוא אומר שהוא לא צדיק, יוצא שאין אין צדיק שבזכותו מתקיים העולם ולכן זה נחשב הרבה בדבריו לקח את החיים מכל העולם.

"זלהבין כל זה באර היטב": נדרש לבאר את ההבדל המהותי בין חמישת הדרגות הנ"ל שבנפש; וכן הסיפור עם רבה דורך ביאור - שלכאורה לא מובן מה הייתה סברתו של רבה (שהרי ממש מעמידר אבוי שזה לא יתכן שהוא הוא ביבוני).

"זgem להבין מה שאמר איוב [ב"ב פ"א] רבש"ע בראת צדיקי' בראת רשיעי' וכו' והוא צדיק ורשע לא קאמור": איוב טען כלפי הקב"ה שהוא לא נתן לאדם אפשרות מוחלטת של 'בחירה חופשית', שכן הקב"ה ברא אדם שהוא צדיק ואדם שהוא רשע, ומילא זה לא בבחירה האדם (אלא בבחירהו של ה'). ולמרות - שאיוב בטענותיו התחשף לה, בכל זאת - מכיוון שטענות אלו הובאו בגמרה - מובן שיש בהם גם טעם בקדושה; ולכאורה טענותיו לא מובנים, שכן - הגمرا במסכת נדה אמר רת שכשהמלאך מביא את העובר לפני הקב"ה ושאל אם הוא היה היה חלש או גיבור וכו' - הוא לא שואל אם היה צדיק או רשע, מכיוון שענין זה תלוי בבחירה האדם, וא"כ - מודיעו טען איוב שלhayot צדיק או רשע זה לא תלוי בבחירה האדם (אלא בבחירה ה')?

"זgem להבין מהות מדרגת הבינוי שבודאי אינו מחזאת זכיות ומחזאה עונות שא"כ איך טעה רבה בעצמו לומר שהוא ביבוני ונודע דלא פסיק פומיה מגירסה עד שאפי' מלאך המות לא היה יכול לשולט בו ואיך היה יכול לטעת במחזאה עונות ח"ז": נדרש לבאר מה הגדרתו המדוקפת של ה'בינוי', שכן "א להגיד שיש לו" "מחזאה זכיות ומחזאה עונות", מכיוון שם כן - לא מובן איך רבה טעה ואמר על עצמו שהוא ביבוני, הרי מובא בגמרה שאיפלו מלאך המות לא היה יכול לשולט על רבה מכיוון שלא הפסיק למדוד, ומכך מובן שרבה היה בדרגה נעלית מאד ובבודאי לא טעה במחזאה עונות.

מג'ש: הרב חיים טל - נו"ג בישיבתנו

"אך העניין כי הנה מצינו בגמרא ה' חלוקות. צדיק וטוב לו צדיק ורע לו רשות וטוב לו רשות ורע לו ובונוני. ופירשו בגמרא צדיק וטוב לו צדיק גמור צדיק ורע לו צדיק שאינו גמור": מובא בגמרה שבאופן כללי ישנו חמשה דרגות - צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו, רשות וטוב לו, רשות ורע לו ובונוני. הפירוש הפשטוט בגמרה הוא - שמדובר בר על 'טוב' ו'רע' במשמעות (הינו ש'צדיק וטוב לו' ו'רשע ורע לו' - טוב להם בעולם ו'צדיק ורע לו' ו'רשע ורע לו' - רע להם בעולם), והגמרה מבארת שהסתבה לכך היא - בגלל דרגותם, הינו ש'צדיק וטוב לו' זה מכיוון שהוא 'צדיק גמור', ואילו 'צדיק ורע לו' זה מכיוון שהוא 'צדיק שאינו גמור' (וכך בנוגע לרשות). [ומפירוש זה מובן שהთארים ד'טוב' ו'רע' לא מגדירים את נפש האדם, אלא את היו בעולם (רק שזה נובע מדרגת נפשם)].

"וברעדיא מהימנא פ' משפטים פ"י צדיק ורע לו שהרע שבו כפוף ל'טוב וכו'": הוזהר מסביר שמדובר על 'טוב' ו'רע' ברוחניות, הינו ש'צדיק וטוב לו' - הכוונה שאין בנפשו שום מציאות של 'רע', אלא כל מהותו היא 'טוב'. ו'צדיק ורע לו' - הכוונה שיש בנפשו גם 'טוב' וגם 'רע', וה'רע' שבנפשו כפוף ובטל ל'טוב' שבנפשו. (וכך בנוגע לרשות): ש"רשע וטוב לו' - הכל וונה שיש בנפשו גם 'טוב' וגם 'רע', וה'טוב' שבנפשו כפוף ובטל ל'רע' שבנפשו. ו'רשע ורע לו' - הכוונה שאין בנפשו שום מציאות של 'טוב', אלא כל מהותו היא 'רע'. [ומפירוש זה מובן שהთארים ד'טוב' ו'רע' מגדירים את נפש האדם, והכוונה בפירוש הגمرا - "צדיק גמור" ו"צדיק שאינו גמור" - היא שאלות הדרגות ד'צדיק וטוב לו' ו'צדיק ורע לו'].

"ובגמרה ספ"ט דברכות צדיקים יצ"ט שופטן וכו' רשי עים יצח"ר שופטן ביבוניים זה וזה שופטן וכו'": בצדדי קים - ה'שופט' שליהם הוא היצר הטוב, הינו שהיצר הטוב הוא זה ש מביע את רצונותיו ואומר להם מה לעשות, ברשותם - ה'שופט' שליהם הוא היצר הרע, הינו שהיצר הרע הוא זה ש מביע את רצונותיו ואומר להם מה לעשות; ובבינויים - שני היצרים מביעים את רצונותיהם [ענין זה יבוא בהרחבה בפרק י"ג].

"אמר רבה בגין אבא ביבוני אל אבוי לא שבק מר חי' לכל בריה וכו'": רבה רצה להסביר את דרגת הבינוי ונתן את עצמו כ'דוגמא' - שהוא 'בינוי'; אמר לו אבוי שהוא לא משאיר בכך חיים לשום בריה, ויש בכך שני

מכחיש את מעלוותיו, אלא שלא מייחס לכך חשיבות מרובה, וא"כ - לא ניתן לומר שדברי רבה היו מצד 'ענוה', מכיוון שהוא לא באמת 'ענוה' (אלא 'הכחשת האמת').

ולא ניתן לתרץ שרבה חשב את עצמו ל'בינוני' מצד 'ענוה' (הינו, של'בינוני' ישנים אכן "מחזה זכויות ומי' חזיה עוננות", וזה לא סותר לעובדה שרבה לא טעה במחזה עוננות - מכיוון שרבה אמר שהוא 'בינוני' מצד ענוה, ולא מצד מעלהו האמיתית) - מכיוון ש'ענוה' אין פירושה 'שקר', הינו, אדם שהוא עני הוא אינו

奢ְמַחַת עָולֵם עַל רָאשֵׁם

גליון החיל זה יוצא לאור
בקשר ובשיקות עם השמחה העצומה
ולזכותם של החתנים היקרים, בוגרי הישיבה ושלוחיה, אשר נתקיים
בهم הא אמרי אינשי, 'דברים טובים באים בנסיבות'

הת' השליח
נוריה שלמה רידי

הת' השליח
עדו דגן

הרה"ת
ישראל פלג

הת' השליח
מנחם מענדל חורי

הת'
אופיר צמח

הרה"ת
אהרון אברהם קעניג

הת'
אלחנן בידמן

הת' השליח
מנחם מענדל אמיית

ברכתנו שלוחה להם, אלה שנישאו ואלה שבדרך, שייקימו בית חסידי
על יסודי התורה והמצוות, חדור בעניני משיח ונגולה ואשר כל עניינו
הפיצה והבאת ההתגלות

יחי אדוננו מודנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

גם שם, הוא לא נח לרגע. החל מגיס חומריא גלים בכמויות להקמת המקדש, וכמו כן הרחיב בצורה גראנדיזית את ממלכת ישראל עד סוריה...

כsmouthכלים בדברי ימי ישראל - רואים במוחש, כי בתחילת לא כולם הכירו בעצמאותו ועוצמתו של הנשיא שבדור! קרח לא בא עם חברות שתינימס נגד משה רבינו, אלא כפי שмагלה לנו רשי" - עם מאותים וחמשים ראשין שנדראות! אבשלום לא גיס את תגרני השוק נגד אביו, אלא את ראשי הדיננים שבירושלים (כמו בא במדרשים רבים)! ישע'י הנביא, הילך ואמר לחזקה המלך לא להכנע לסנהדרין, אף' שרוב סנהדרין והעם צידדו בשלום וככינעה עם צבאו! ומה נאמר על מרדכי היהודי? על הארי הח'י? על הרמבה"? על הבועל שם טוב? אדמור' ר' הוזן וכ'ק מ'וח אדמור' ר' ומה נאמר על הרבי שליט"א מלך המשיח?!...

ובכל אופן, לא נותר לנו אלא לדברי שלמה:
"אין חדש תחת השמש": האם ירמיהו הנביא ספר מישחו [לסמפת, בליעז] בירושלים כשההשミニ את נבאות הזעם שלו?!
האם הרמב"ם עצר בכתיבת הי"ד החזקה, אף' שבקשו ממנו להפסיק?... ולהיפך דוקא על ידי הכתיבה של הספר והבנו והתקבלו הדברים.

כך גם בימינו. האם נחשוב לרגע כי דוקא בדור ראשון לגאולה תיפסק שושלת הפצתה?! , האם קווים בנו המשפט הגלותי: "יוטר קל להוציא את היהודים מהגלות, מאשר להוציא את הגלות מהם"?! ...

הכל תלוי בנו - הרי התמים פתחו את השביל, ו'תמים'cidou - זה משחו בנפש... אין להתחשב כלל ב'מה יאמרו!' נותר לנו להסתער על הפצת בשורת הגאולה. להקהל קהילות ולשבור שתיקה. ובעיקר - לרוקם את העולם גם אם בהתחלה הוא עומד מהצד. חובה לזכור כי העולם (וגם ההעלם וההסתר), מוכן לגאולה. הקבוצה שאפפה את דוד עד להמלכתו, ידעה, שדוד הוא מלך ישראל. כל נקודתנו, היא להתבטל לרבי שליט"א מלך המשיח - לבשר את בשורתו - וכך נביא את משיח.

בחברון, החלה התפנית - לא מה יגידו, אלא (תמ)ימים יגידו!

ויהי אדוןינו מוריינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!!
בהצלחה בשירות האופניים.

החשבון הוא אמן חשבון אך למלחמה אין שיח'. אי אפשר להביא את משיח באופן זה - שכששומעים משחו, מוציאים את ה"שולחן ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאול פשת ב"אר היבב" - האם זה לא סתירה למה ששמעו. לא באופן זה יכולם להביא משיח. דרישה התקשרות וקבלת עול, וצריכים לצית ל"רבנן" ללא חשבונות כלל.

(משיחת ש"פ שמיני תשח"י)

לחיים לחיים, יחי המלך המשיח!

לפעמים, לא כל כך נעים לנו, ובצדק, להיות הראשונים (תרתי משמע...). לא תמיד כיף להיות זה שמחzik את הדגל, והוא שתמיד יכנס את ה'משיח' לשיח, והפראייר שיכלה את לילותו על הפצת בשורת הגאולה. "האמת כבדה, ולכן נושאיה מעטים". אמר מי שאמר.. ועל זה נאמר - בואו ולמדו מחברון!

העיר יכולה עדין ליקקה את פצעיה מממות שאל ובניו, והמלכת איש-ברשות למלך על ישראל, כשלפתע, .. يوم אחד, נשמעה תוכנה גדולה במערת המכפלה, עגלת עם סוסי פרא נכנסת בשעתה לעיר, עם פרש בודד מאחור. העגלת נעצרה ממש ליד שדה המכפלה, וממנה ירד הלך מרשים, עטור בתפלין, ועם .. חרב! הוא ירד ב מהירות, ולפתח נשמעו הדין שירה בקול רם "יהי דוד מלך ישראל!" מבט חתוף לעבר ההתקלות הראה את דוד, חתנו של המלך שאל שהסתלק זה עתה, מוקף בקבוצת נערים ומבוגר אחד או שניים, ובΚολ מהחיאת כף, שרוב ושוב: "יהי המלך דוד!" עיון קל בקבוצה גילה שחמושים גם חמושים באו אותם אנשים..

לאחר מספר ימים, נתלו כרזות בחברון על 'המלכת המלך שליט"א על עם ישראל', בשוקים ובבתי המדרשות לא ידעו איך להתייחס לכרזות הללו, הן הלקוחות והן חברתית וציבורית. הצעירים הסתובבו ולמדו בעיון הלכות המלכת מלך ואף הפיצו חוברות בנושא.

הקבוצה לא הותירה הרבה זמן למחשבות. דוד החל מסתובב עם פמליא כשהחברה מפרסמת וועסקת בהמלכת מלך על ישראל ואפילו מניפה שלטנים ודגליים "בדבר המלכת המלך, ורחבת מלכותו לכל מלכות ישראל תיכף ומיד מש".." הם הקימו דוכנים, דיברו בbatis הכנסת, ואף עוררו על כך את הכנעניים ואת האדומיים בכפרים הסמוכים.. לא נלאה אתכם, אבל לאחר שבע שנים, הגיע דוד מלך ישראל אחר כבוד לארכונו שבירושלים...
ישראל אחר כבוד לארכונו שבירושלים...

כבר נקרא הערמה ואסור לעשות כך.

ויש מהלך שלישי, שגירסת התוספתא שונה, ולא נזכר בה עניין "הערמה" בכלל.

ה'בכור שור' (לר' אלכסנדר סנדר שור) אומר: זו הערמה בעניין הנוגע לאיסור התורה ("בל יראה") ולכן אין לעשות מכירת חמץ ממש. אלא אם כן מדובר בחמץ שאסור רק מדרבנן.

אבל רוב הפסוקים חילקו עלייו ואמרו שאין לחושש לזה. כיוון שהערמה אסורה רק בגין מעשה הפקר, כאשר מפクリ את החמץ לפני פסח ובודעתו לכוון בו בחזרה לאחר הפסה, אז הפקר אינו מספיק כדי לנתק את האדם מהחמצ, אבל במכירה הכלולות מעשה קניין כדבוי אין חשש הערמה.

ולדעתי הסוברים שמכירת חמץ נחשבת הערמה, בכ"ז י"ה מותר כי לא עובר פה על איסור דאוריתא, שכידוע איסור חמץ הוא מדאוריתא "בל יראה ובבל ימצא לך זאת אומרת רק אם זה באמות שלך אבל החמצ שנמכר במכירת חמץ לו יצירר שהמכירה לא חלה (כגון שהתרברר שה'גוי' הוא בעצם היהודי) האם החמצ הזה שבעצם לא נמכר לגוי עברו עליו איסור דאוריתא או דרבנן? כיוון שככל יהודי בנסיבות גם עשה ביטול בלב בכל מקרה, הרי התורה אמרה לבטל בלב ובittel בלב אבל רק מדרבנן לא כי הם חifyבו שלא יהיה חמץ בכלל, ולא להסתפק בביטול בלב כמו עיקר דין התורה, וכן נבדין דרבנן מותרת הערמה.

או נשאלת השאלה על מה שאמרנו בדוגמה א' הרי הוצאת חפצים מרשות היחיד לרשות הרבים זה איסור מדאוריתא או לפי שיטת האדמו"ר הוזקן שמכירת חמץ זה כן מדאוריתא או למה זה אפשרי?

ובכדי לברר זאת יש להביא דוגמא נוספת.

דוגמה ד': אדם ש מביא פירות הבית ציריך לעשרם מן התורה, אם מכנים דרך הפתחה של הבית הוא מתחייב לעשות מעשר אבל אם מכנים אותם בדרך ערמה מהחולין או הוא לא מתחייב במעשה.

פה הערמה לא מותרת כי זה לא רצון התורה, רצון התורה פה הוא שתעשה אבל בהוצאת חפצים מרשות לרשות או מכירת חמץ הם לא נוגדים את רצון התורה כי שמה רצון התורה הוא שלא יהיה לך חמץ אז אין איסור כי המכירה מוציאה את החמצ מרשותך, או שלא הטלטל חפצים מרשות לרשות אבל מבחינת התורה אם אתה לבוש בהם אין איסור מלכתחילה, מה שאין כן במעשה שרצונו התורה הוא שהאדם ישר ולא יתחכם ויפטר מהיוב המעשן.

מכירת חמץ – הערמה?

מצינו במצבות מסוימות או באיסורים שהتورה ציוותה מהם שפעמים שימושיים בתחוםה או בערמה כדי לקיים את הציווי או להישמר מאייסור התורה. ויש לברר מתי זו הערמה המותרת ומתי לא.

דוגמה א': התורה אסורה להוציא בשבת חפצים מರשות לשוט, וכשפרצה שריפה בשבת, והאדם רוצה להציל חלק מהחפци ניתן להשתמש בדרך ערמה – ילبس על גופו בגדים רבים, וכך עמהם לבית אחר, וחזור חיללה.

דוגמה ב': התורה אסורה בשבת את מלאכת הבורר, וביום טוב מותר מן התורה לצורך אוכל نفس, אבל אסרו חכמים??? וכאשר רוצה להכין אוכל ביום נasser עליו לפרוס בגד כדי לסנן דרכו, אבל אם יש לו כבר גלי ובגד עומד על השולחן שלא לשם סינון מותר לו להניח על זה מה שרוצה לסנן. וכאשר לא הchein מבוגד מועד, יכול להשתמש בדרך ערמה ולשים את הכליל ולפרוש מפה כדי להניח עליו דבר מה כגון רימונים, ומותר לפרש מפה ולהניח עלייה פירות, ולאחר זמן קצר מורידים, ומסנן באמצעות המפה הפרואה. ואיתא בגין' שכיוון שבורר במצבים מסוימים אסור ביום רק מדרבנן, באיסור כזה התירו ערמה.

ויש לדון בטעם היתר מכירת חמץ שנראתה כהערמה, והאם אפשר להסיק מהמקרים הנ"ל לנדו"ד.

דוגמה ג': התורה אסורה על האדם שייהיה חמץ ברשותו מהוצאות יומם י"ד ניסן, וכאשר במקום לבער את כלו לצורך התורה, מעוניין למוכרו לגוי כדי שלא יהול איסור. הרי כיוון שהחמצ איסורו דאוריתא לכואורה יהיה אסור למוכרו. מטעם הערמה וכפי שיתבאר להלן.

ואגדתין להכא יש להעיר, שלא מצינו טרם ספרי האחرونים את עניין "מכירת חמץ" חז"ק מבהיר את אחת שאומרת שאם היהודי בספינה לקרה פסח ויש לו חמץ, יכול למוכרו לגוי ומותר לקבלו בחזרה במתנה אחרי פסח.

ולהעיר שבתוספתא כתוב לפי אחת הגירסאות "ובלבך שלא יערים" וצריך להבין הגדר בזו?

ונחلكו הראשונים, הריטב"א אומר: לא נקרא הערמה אם עשה זאת רק פעם אחת אך כשהועשה כן בשנה נוספת יכולות כיוון שידוע שקיבל בחזרה, הרי מכירה זו היא הערמה, משא"כ באופן חד פעמי, ה"ז כמכירה לכל דבר.

ורוב הראשונים סוברים: שכדי שלא יהיה הערמה צריך את המכירה בלי "תנאי על מנת שיקבל את זה בחזרה אחרי הפסח" ואז המכירה היא אמיתית לחלוון מבחינת היהודי אבל אם הוא אומר לגוי אני רוצה שתוחזר לי אחרי פסח זה

הנחת על כל אחד

מדורי נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנוסחא:

לימוד ענייני גאולה ומשיח

פתחת הלב והעינים

כעת צריך רק להיות, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפתחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"ازנים לשמע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושות"ה הגדים הגשמיים - נוסף על לימוד התורה וקיים המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים ושות"ה מצוות לא עשה כנגד שיש"ה גדים) - ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיים הוראות רבותינו נשיאינו, כולל - ללימוד בענייני הגאולה, באופן שהוא יפתח את הלב והעינים והאזורים - ושיבינו, יראו וירגשו בפשטות ממש בנסיבות העולם - את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד תורה של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראי', שכן זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפתח את העינים ואז יראו זאת!

(דבר מלכות ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב)

מצד גודל הכספי וההשתוקקות

... כיוון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן, שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

לכל בראש - שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרונו דחויבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכספי וההשתוקקות להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי, עליו נאמר "גדול יהיה" כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", גדולות שלא הייתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמיוחד לא היה בה חורבן, ובאה באופן של הוספה ושלימות על מעלה המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון").

(דבר מלכות ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תנש"א)

במנוחה ובשמחה

... לפרש בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחותם דמעשינו ועובדתינו ("כי יצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלה התקופה דתשולם השכר, "מתן שכрон של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גור וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העכודה גם בעניינים השיכרים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בענייני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר - מתוך מנוחה והתיישבות, שמחה וטוב לבב ... .

(דבר מלכות ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א)

בציבור, בקביעות ובהתעסקות

והדגשה מיוחדת על הוספה בלימוד התורה בענייני הגאולה .. ומה טוב - שלימוד זה יהיה באופן ד"עשרה (ציבור) שיזבבים (בהתישבות וקביעות ועסקים (באופן של "עסק") בתורה", כההוראה ד"דבר משנה" שלומדים בפרק אבות דשבת זה - פרק שליש, שגם רומז לגאולה השלישי וביהמ"ק השלישי, שעל ידם נעשית הנחמה בכפלים על בית ראשון ובית שני.

(דבר מלכות ש"פ ואתהנן, שבת נחמו, ט"ז מנחם-אב ה'תנש"א)

הרי לנו דוגמא מוחשית ממנה ניתן למלוד, והרי 'הוא פסק על עצמו' גם ברגע דא, שכל אות וtag בתורתו ניתן להבין על ידה לעומק לפנים עמוק מסוגיות החמורות שבש"ס.

במדור הנוכחי השתתפו: הרב שמעון ויצהנדLER – רה"י, הרב יוסף יצחק רוק – ר"מ שיעור א' לעיונה. ומתלמידי יותר מכולם בשילוב שקו"ט בפלפול התלמידים עם הת' השליח דבר שני מנתין, יידל לוי הכהן שי' קגן.

הננו מגישים בזאת פרק נוסף בסדרת 'אוצרות', והוא חלק מתוך מערכת 'הפרק' בתורתו של מישע. הפרק הנוכחי מתמצת נקודה אחת מתוך הדון על מסכת בא קמא. המעניין בהدون הנ"ל יוכח כיצד כ"ק אדמור' מלך המשיח שליט"א לוקח שיחה קצרה ותמציתית בין כ"ק אדמור' מהר"ש לרשות גדר' פסולת הלוחות' (נדפסה בספר התולדות אדמור' מהר"ש), ועל כל פסיק וtag שבה מדיק דיויקים עיוניים בשורש הדברים.

הפרק ב'העדר שוויות' וכש' אין דעת האדם מקפדת'

ולכן – אין עוברים עליהם באיסור גול³, ניתן לקדש בהם אשה⁴, פטורים מתרומות ומעשרות⁵, אין עוברים עליהם הקשורים לדיני לך⁶ וכןדו' – שיכים לסוג הפרק שנעשה מ'דעת האדם' ולא להפרק של 'בדרכ' מילא⁸ שנtabאר בסעיף הקודם – לקוטי שיחות ח"ט שם.

א. בעניין 'הפרק בדרכ' מילא' [שנתבאר בגלגולנות הקודמים] קיימים נוספים – דברים שמופקרים למרות שהיה עליהם בעלות, כיוון שאין להם שוויות מצד עצמו¹ – הדון על מסכת בא קמא – לקוטי שיחות חלק י"ט ע' 109-111 וש"ג.

ב. סוג הדברים והחפצים עליהם נאמר בכמה סוגיות שאין דעת האדם מקפדת עליהם' וכדו²

עליהם נאמר 'אין בהם ממש גול' דהיינו שהדבר כשלעצמו אין לו שוויות. עיין שם בארכה.

והנה לאור יסוד זה מתבררת אחת הסוגיות היסודיות בביטול וביעור חמץ והיא סוגיית פירורי חמץ. ראשית הדברים בפסחים ו, ב: "אמר רב יהודה הבודק ציריך שיבטל Mai טעמא, אי נימא ממש פירורין? – הא לא חשבי, וכי תימא כיוון דמינטר להו אגב ביתי' חשבי? והתניא סופי תנאים . . בזמן שבבעל הבית מkapיד עליון אסורין ממש גול וחיבורין במעשה בזמן שאין בעל הבית מkapיד עליהם מותרים ממש גול ופטורין מן המעשר. אמר רבא גירה שמא ימצא גלוסקא יפה ודעתיה עילויה". וברש"י 'דעתיה עילויה' 'חשובה היא בעניינו וחס עליה לשורפה ומשהה אפילו רגע אחד...'. ובתוס' 'ודעתיה עילויה. פירוש ולאبطل מלאלו כמו פירורין', ועיי"ש מה שהקשה על ריש"י ועיין במරח"א שם.

והנה באחרונים (שפתאמת ועוד) דנו באלו פירורין עוסקים הש"ס, אילימה בפירורין דקין, הרי גם אין צורך לבערם ולא רק שלא לבטלם וא"כ מה שייך להביא בסוגיה זו פירורין אלו (ובחדושים רבים) דוד הקשה באופן אחר "ה'ג' הוול להקשות דלית בי' שיעורא", אלא על כרחנו מדברים

1. תוכן וייסוד השיחה שם – מחדש שיש להבדיל בין שני סוגי חפצים שהאדם מפקרים מצד אישיותם: יש שבטלים מצד עצמם – מפני אי שוויותם, ויש מצד זה שהאדם אינו מקפיד לכך אף הם מופקרים. ומה חדש שבאופן הא' ההפרק הוא בהחפツה של הדבר ובאופן הב' ההפרק הוא בהגבראה של הדבר, כדלקמן בסעיף הבא.

2. המושג של ביטול דעת האדם לגבי חפצים, יסודו בסיום מסכת בא קמא ובבריותות המובאות שם בגמרה ושם הסוגיה היא לגבי דיני גול, אולם מתוך זה משתמשים גם האופנים הבאים.

3. רמב"ם הל' אישות פ"ח ה"ה, שלחן ערוךaben העוזר סימן כח סי"ג. אבני מילואים שם, שו"ת נודע ביהודה (מההדו"ק) –aben העוזר סימן נת, שו"ת חותם סופרaben העוזר סימן פה – הנסמך בלקוטי'ש שם הערכה 30.

4. פסחים ו, ב"סופי תנאים".

5. שם, "פירורים מibtel בטיל".

6. הנה בשיחה שם נתבאר בארכה ההבדל בין חפצים כאלו שעלייהם נאמר 'אין בעל הבית מkapיד עליהם' ולכך בהם הדין 'הרי אלו שלו' כוללן מצד הגברא, לבין חפצים

"שכיזת אינו דומה לפירורין לפי שאים חשובים אבל כזית החשוב הוא ואני בטל מאליו" ולכן צריך לבטלו. וכפי שהעירו בכמה בימות. ויש לישב בכמה אופנים. ונקודת העניין, שבסימן תם"ב שם כתוב זאת בדעת הר"ן ובסימן תל"ד סי"א כתוב זאת בדעת הרא"ש, שכידוע נחלקו בהבנת הסוגיה של פירורין ודוק" – ראה מה שכותב בחלוקתם בטוב טעם ודעת הרה"ת שמואל אליעזר הכהן בקובץ 'לכבודו של מלך' ח"ב (תשנ"ד) ע' 93 ואילך, ובדבריו נגע בחלק מהדברים שנכתבו לעיל. ואכ"מ].

7. הנה לאחר כל האמור לעיל יש לחזק נקודה נוספת ולפיה להAIR את לשון הרמב"ן בגדיר הפקר חמץ בכלל:

א. הנה נתבאר בשיחה שבעלות האדם על דבר שייכת גם לשויות הדבר וזה מה שימושית את האדם להחפץ, משא"כ בדבר שאין לו שוויות כלל הרי בדרך ממילא פוקעת בעולותנו ואין צורך כלל להסכם האדם, אולם יש דברים שהגדרת שוויות נמדדת לפני המוקם בו האדם נמצא ובאופן כזה אין כי נמי שאין דעת adam מקפתת עליו, אך אינו 'מופקר מליאו' אלא יש כאן הסכמה להפקתו או למסירתו כמתנה לפיק' ב' הדעות זהה – דעת האבני מילואים ודעת הנודע ביהדות (שהובאו בהערה 30).

ב. נתבאר בהערה הקודמת כי גם בחמץ מצינו ב' סוגים שאין בהם צורך בהפקר מפורש: פירורים פחותים מכזית ופירורי כזית שמופקרים מאליהם, ורק בחמץ 'גלויסק' יפה' שם יש את הכרה להפקר מדעת (גמרה) של האדם כפי שתיאר בפרק הבא.

ולאור הנ"ל הרי גם בחמץ כזה ש'דעתיה עילויה' וצריך אכן דעת האדם, הרי גם שם מכיוון שהדבר כשלעצמם אסור בהנאה', הרי ניתן לומר שהפקר לא יהיה בכל הפרטים כהפקר רגיל. והיינו דמתחלת האדם יבטל את הדבר, ככלומר ישכים לדעת התורה, לדברי הרמב"ן, ולאחר הסכמה זו הרי הפקר' הוא כתוצאה ישירה מכך שהדבר הוא 'مبוטל'.

וראה דברי טעם שכותב הרה"ת ברוך בליזנסקי בקובץ אהלי שם ח"ב (תשנ"ג) ע' קכת בהבנת לשונו של אדה"ז' בסימן תלא ס"ז: עיקר הביטול הוא בלבד שישים בלבו כל חמץ שברשותו הרי הוא כאלו אינו ואני חשוב כלום והרי הוא עperf וכדבר שאין בו צורך כלל וכשגם רבלבו כך הרי הסich דעתו מכל חמץ שברשותו ונעשה הפקר גמור ושוב אינו עובר עליו בלבד יראה ובול' ימצע' – שלפי דעתו חיבור בין הביטול' וה'הפקר', ולפי המבואר לעיל יובן הדבר בטוב (וראה מה שהוסיף בדבריו בהערות ל'שלוחן המליך' ח"ב ע' לג העירה 11, ולדעתו אדה"ז לא צירף את שיטת רשי' והתוס', אלא ביאר זאת בדעת התוס' גופא) ומתווך דברי שניהם הרי מובן שזו היא דעת הרמב"ן. וראה גם מה שכותב הרה"ח הרה"ת אייל פلد בספרו 'פה שה' ע' לד-לה, אלא שם הרחיב את דברי כ'ק אדמו'ר מלך המשיח שליט' א' כפושוטם גם לחמץ כזה ש'דעתיה עילויה', ויל"ע.

כאן בפירורין כזית ופירורים אלו גם עליהם נאמר שלא חשיבי' ואין צורך לבטלם והם דומים ל'סופי תנאים' ש'אין בעל הבית מקפיד עליהם' (ובחידושי רבינו דוד ביאר על זה הדרך אך באופן אחר "ראי נמי שהוא צריך לבער בפחות מכך מצד חצי שיעור אסור מן התורה, בפירורין אינו .. משום דלא חשיבי"). ולפי זה ישנו שני סוגים פירורים: אין צורך גם לבערם וכ"ש לבטלם, ואלו צריך לבערם אך לבטלים אין צריך כי הם בטלים מצד עצםם ועד' 'סופי תנאים'. ולפי הביאור בלקוטי שיחות הדברים ברורים: פירורין דקים הרי הם בגדר הפקר בדרך ממילא, ופירורים כזית (או פחות מכך לדעת הסוברים שגם בזה חצי שיעור אסור מן התורה) הרי 'אין דעת בעל הבית עליהם' וממילא גם אותם אין צורך להפקיר, וההפקר והביטול הוא רק על גלויסק יפה ש'דעתיה עילויה'.

ולאור הנ"ל ניתן גם להבין את לשונו של אדה"ז בשני מקומות בגדיר הפירורים:

א. סימן תל"ס"ו (שהביא בלקוטי שם הערה 32*) כתב: "ואחר הבדיקה מיד יבטל .. ולמה תקנוهو חכמים והלא אף אם נשארו כמה פירורים חמץ בזויות ובחורים ובסדקים שלא מצאם בבדיקה הרי הם בטלים מאליהם ואין צורך לבטלים ולהפקרים שמאליים הם הפקר שהרי אינם חשובים כלל בעיני בני אדם ואף אם היה מוצא אותם בבדיקה לא היה נוטלים ואוכלים אלא היה משליכם למקום הפקר או שורפים ואם כן למה תקנוهو חכמים ביטול זה אלא לפי שחששו שמא נשארה גלויסק יפה .. ولو היה מוצאה הייתה חשובה בעיניו ולא היה מפקירה ולכן אינה בטלה מלאליה כמו פירורין". מכאן נראה שהפירורים שבגינן אין צורך לבטל הם כאמור 'מופקרים מאליהם', ורק גלויסק א' צריך בטלן בגדיר 'מופקרים מאליהם'.

ב. סימן תל"ב קונטרס אחרון סקי"ח הערה הא' [ביאור בדברי הר"ן בגדיר פירורים שאין צורך לבטלים]: יש לומר דמיירי אף בפירורין שיש בהם כזית, דזוקא גלויסק ייפוי החשובה דעתה עילויה ולא פירורין שבארץ, שאין דעתו עליהם אף על פי שיש בהם כזית. וכך שכותב הר"ן גלויסק לאו דווקא אלא כל שיצא מכלל פירורין כו', מכל מקום משכחת לה פירורין, שאף שיש בהם כזית לא יצא מכלל פירורין, כדתני בא"ח דברכות נוטל את הפירורין שיש בהן כזית כו', וכן משמע מסתימת לשון הר"ן שלא פירש גלויסק ההינו שיש בה כזית ופירורין אין בהם כזית, אלא ודאי דלאו בכזית תלייא מילתא, ואפ"ל גלויסק פחותה מכזית צריכה בעור עכ"פ מדברי סופרים". מבואר מדבריו ג' סוגים: פירורים פחות מכזית, פירורים כזית וגלויסק.

ולפי הגדרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט' א' הדברים בירורים: פירורים קטנים הם המתבארים בסימן תל"ס"ו שהם 'בטלים מאליהם', פירורי 'כזית' מבאר בסימן תם"ב בקורס' שאה"ג ש'אין בטלים מאליהם', אבל 'אין דעתו עליהם'. זהה ההבדל המבוואר בשיחה.

[ועדיין צ"ע מה שכותב בסימן תל"ס עיף יא על 'כזית חמץ'

המחנה

/ סיפוריו של 'עם'ם'

תורה שלא בדיק הצלחה. עיסת האמת והאמת לאמתה של השאגת אריה ואדמור"ר הוזן כצפוי החמיצה'... התבטא בסיום המבצע ר' זעליג בחירות כאוב... .

ועל הרקע הזה היו כמה התרחשויות יוצאות דופן שיצרו מתח וצורך בהחלטות מכריעות שכל אחת מהן כבdet משקל לכשעצמה.

ה막ה הראשו היה באחד מסדרי חסידות בוקר לאחר עשרה בטבת, בעת נכנסו חמשה שוטרים לזאל בעיבול וחיפשו שני בחורים!

את לוי פרלשטוק ו... דוידי סגל! - - -

הזאל היה כמרקחה! הם הובלו לנידית בנוקשות ואפלו במעט אכזריות וחוסר התחשבות. לא עזר לדובי המדריך כל קשריו עם מערכת הביטחון ולא כלום. לאחר יומיים התבגר כי הם השודדים בהצתת מטע ויתנים של אלו שאינם בני ברית (או כפי שר' זעליג מכנה אותם: 'אלו שאצלם מילה זו לא מילה'), ועל רישום גרפי עם הכיתוב: 'יהודים - עלו להר הבית!'.

אסיפות הצוות הייתה מהירה וחד משמעית. "אפילו שהמשטרה סתם תופרת תיקים, בעצם זה שהם חשודים אין מקום בישיבה", קבע דובי המדריך בתקיפות. המשפיע ר' זלמן החרה אחורי ונתן טעם: "הרי כל עניין של תומכי תמיינים זה הירושלים שלנו והר הבית שלנו' ואם יש לתמימים 'הר הבית אחר' שילך לשם!". ר' זעליג הגיב אחרת: "זה לא הר הבית ולא ערבים. זה שהוא עמוק בבית. שניהם אינם מבית לא הכி תקין... כשהילד חסר לו הרמוני משפחתי זה פועל על תוכנות מידת הנצח שלו... הוא מփש הר הבית אחר... הם בוטנים מותקים מצופים במלח...".

רק ראש הישיבה שתק. הוא ביקש לעיין בהנחות של השיחה ממנה הבינו התמיינים כי יש עניין לעלות להר הבית [הערות מרכז החיל': יתכן והכוונה להנחת שיחת ליל ב' דחגה"ס תנש"א]. לאחר עיון בכמה רשימות הנחות הוא הגיב בהרהור: "ניתן אכן להבין כך מהשיחה, אך זו טעות בהבנה. אבל אי אפשר להוציא אהייל מהבסיס רק בגל שנינה להבין את המפקד שלו

פרק י"ט - חלק ואשון

אתגרי דור השבעי

יום הגדול והקדוש עשרי בשבט.

חומci תמיינים סניף עיבל.

אחר הצהרים.

ריק בישיבה. אולי תהושת ריקנות.

הבחורים חלqm במבצעים, בהקהלת קהילות, בסיווע במטבח, ויש את קבוצת ה'גרפיקאים' שעיצבו את מודעת התהווועדות, או כפי שר' זעליג נהג להגדירם "תמיינים אשר במקום לעצב את אישיותם 'בורחים' לעיצוב' נירות..."

עכשו הזאל הפוך. בלילה כל הישיבה הייתה בזאל. חלק ישבו וראו התהווועדות מלאה של הרב מלך המשיח שליט"א על כוחו של יחיד והלימוד מה'אטום' [הערת מערכת החיל': כנראה יוז"ד שבת תשמ"ו], חלק ישבו על הפרק של השנה ב'באתי לגני' וחלק שוחחו 'חסידישע דברים בטלים', או כפי שהמשפיע ר' זלמן מגדר וatz בקידעה 'דבר הויה ביזה ניקע' [הערת מערכת החיל': ר"ל] באיצטלא של חסידות.

בעוד שעות ספורות תתקיים התהווועדות היסודית (ومמילא המרכזית) של יוז"ד שבט' (כך מכנה ומגדיר זאת ראש הישיבה ר' יודל). בעבר הגיעו לתהווועדות הלזו 'התהווועדות המרכזית', אך לאחר שר' יודל התהועד פעם לילה שלם בגנות המושג 'התהווועדות מרכזית' נמננו וגמרו הוא ביחיד עם המשפיע ר' זלמן כי השם המתאים הוא 'התהווועדות יסודית ועל ידי זה מרכזית' - - -

'התהווועדות יסודית'? 'מרכזית'? אלו היו ימים בהם סניף עיבל היה בתפארתו. אולם השנה...

באיוזהו מקום לחיזוני-ראות, חיזוניים שבחיזוניים, לייבוש קופרמן וחברתו, נראה אולי איוזהו 'מתח' כלשהו אפילו בקדושים הקדושים של הנהלה עצמה... רק כלפי חזך, למראת עין, ולרגע קטן בלבד. כפשוט. כמה סיבות לדבר. נוכנות וכאלו שלא. ברקע מבצע

המאוחרות של הלילה. ר' זלמן ישב בצד עם ספר והבית בכאוב והקפדה על זורם דليل של בחורים שטיפטף לזרל בפחד. בשעה 20:8 נעמד ר' זלמן לצאת מהזאל והנה ר' יודל הגיע... הוא שמע במקווה מדברי המדריך את מה שאירע. ר' יודל הרהר מבבב העלום שלו, אך במקומות להגיב בקפידה הוא חיך חיוך מעולף ומייסר, ואמר "הרי כתבו במודעות שזה 'קבלה תורה' והרי גם כשהקב"ה הגיע למתן תורה ובני ישראל ישנו, מסביר הרבי שליט"א שכונתם הייתה מפני מעלה התורה" - - -

ראש הישיבה לא שם ליבו כי ר' זלמן יושב ומקשיב לדבריו... יודעי דבר מתוך דברשמו לב לקפידה גדולה על פניו של ר' זלמן, אולם כולם ידעו כי ר' יודל אינם אומר זאת לפחות אלא חלק מצורת הסתכלותו המופשطة.

ארך המעשה השלישי עלה על כולנה:

יוסי אילוביץ. בחור נמרץ ואכפתני. נעדר כמה ימים מהישיבה לאחר שהביא פתק מרופא שהוא נדרש לחופשת מחלתו. כעבור שבוע הגיעו דובי המדריך ובפיו יצא: "אני יודע איפה הוא היה! הוא יצא מהארץ למשחק 'כוח הזrique' [כינוי 'עיבלייסטי' מובהק שהטבע בעבר ר' יודל על המשחק בעיגול] ושילם כרטיס כניסה יקר מאד כדי לנפנף שם בדגל משיח!" דובי חיך בסיפוק והוסיף "הצלחתו לזהות אותו באחת התמונות למרות שהסתיר במצלמות את פניו בכובע מצחיה של משיח...".

לא נכון".

ר' זלמן התפקיד ופנה לר' זעליג כמצוא אחרון: "از מי לוחק עליהם אחראיות?" ר' זעליג האכפתני בלי לחושב פעמיים ענה: "בטה. עשה הכל למענם. אם הראש ישיבה החשוב שהם צרייכים להישאר צרייך לעשות אתם עובודה". ושוב דובי המדריך היה צרייך להפעיל את קשריו עם הגורמים המתאים כדי להחזירם לשינה.

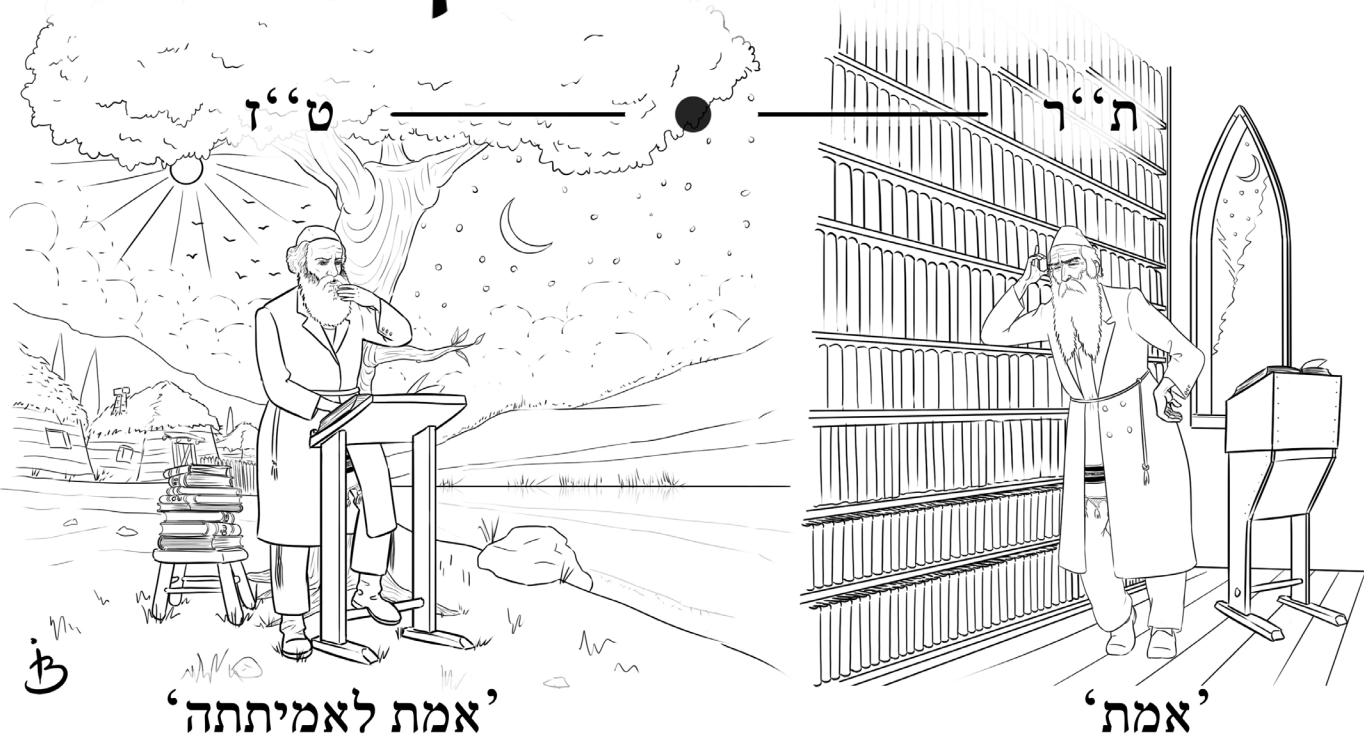
היה נראה שהכל חוזר לקדמותו, אך ...

שבוע לאחר מכן אירעה פרשיה חדשה. באחד הקרים היה אמרו להתקיים שיעור מיוחד של המשפיע ר' זלמן ב'באתי לגני' של אותה שנה. לא כל יום היה ר' זלמן מוסר שיעור לכל הישיבה בסדר חסידות בוקר, אך הפעם היה זה חלק מ'מבצע תורה'. השלווה כבר הכינו את התלמידים לקיים מוקדמת מהרגיל כאשר הزاد התמלא במודעות חינניות של 'המעצבים' על "היכנו לבוקר קבלת תורה של באתי לגני...' אולם דוקא ליל קודם, החליט בכיר הגינגי על דעתו כי הלילה זה יום שני של 'פינת החי', וחיברים להביא שליח מוקדם להתוודד כל הלילה! - - -

כאשר ר' זלמן הגיע שבע וחצי לזרל. הزاد היה ממש ריק! איש לא היה בזאל בלבד מרועי יצחוק מחברת 'משכמי קומ' מהד, ודידי סגל מאגודת 'מאחרי שבת' שעוד לא הלך לישון מайдן!

ר' זלמן התקשר מיד לדובי המדריך והתרבר כי גם 'המקיצים' נרדמו בגל ההתוודות שגלה לשעות

מבצע תרד

של החזקת אותם בחורים בישיבה, אך הדברים פועלו פעולה הפוכה. ר' יודל עצם את עיניו לרגע וכאשר כל פניו אדומות הוא הגיב:

"אוֹי לוּ וְאָבֹוי לוּ, עַלְיוּ וְכִיּוֹצָא בָּזָה הַרְבִּי מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁיחַ הַתְּבָטָא עֲשָׂרוֹת פֻּעָמִים 'מַהְאֲרַבָּע כִּיתּוֹת שָׁאַנְסָם מַקְבָּלוֹת פָּנֵי שְׁכִינָה' [הערת מערכת החיל]: אוֹלִי הַכוֹּנוֹת לְכָ"ד טְבַת תְּשִׁמְבָ"בּ וְעוֹד] וְכָל שָׁכֵן פָּנֵי מֶשֶׁיחַ..."
כל האירועים הללו העכירו אוֹלִי במעט את האוירה בעיל', אוירה שבלאו הכיל לא הייתה בミיטה.
עכשו אמרה להתקיים התהווודות, ועדין לא נראה شيئا' במצב.

הראשון שהגיע היה ר' זעליג, אחיו ר' יודל. ר' זלמן התמהמה וההתהווודות החלה. הנושא: חיבור גבול ובלי גבול. ר' יודל דבר ברצף, אולם... הדיבורים בקצחות התגברו... ר' זעליג התבונן במצב ולפתע נכנס' לתהווודות:

"הרראש ישיבה מדבר על בלי גבול ונגבול, על נס וטבע. איך מסבירים לרועי את המושג 'בלי גבול' ומה אמרו אלכם לנסקי להבין על 'אבל'?"...

ר' יודל התבונן ושוב החל להרצות רעינות, אךשוב ר' זעליג עצר אותו ופנה אל התמיינים:

"אוֹלִי אָפָּשׁ לְהַמְשִׁיל אֶת מָה שָׁהָרָאשׁ יִשְׁיבָה מַחְכוֹוֹן: יִשְׁנֶם שְׁנֵי דְּرָכִים לְהַגְּיעַ לִיְשִׁיבָה שֶׁלְנוּ מִמְּרַכְּזוֹ הָרָאַץ. יִשְׁ דָּרָךְ שֶׁל 'בלי גָּבוֹל' וַיִּשְׁ שֶׁל 'אָבָּל'. יִשְׁ אֶת הַתְּמִימִים שַׁהְתִּמְכְּרוּ לְהַיּוֹת 'טרַמְפִיסִיטִים'. עַם טְרַמְפָ אָפָּשׁ גַּם בָּאַמְּצָעַ הַלִּילָה לְהַגְּיעַ מִמְּרַכְּזוֹ הָרָאַץ לְעַיְלָה הַרְחֹוקָה, אֵין מַסְלּוּלִים קְבוּעִים. אֵין זְמִנִּים. הַכָּל יִכּוֹל לְהַיּוֹת. 'עֲנָנִי שְׁמַיָּא...' וַיִּשְׁ אֶת הַתְּמִימִים שֶׁל 'תְּחִבּוֹרָה צִבּוֹרִית'. הַם יוֹדִיעַם אֶת מַסְלּוּלֵי הַאוֹטוּבּוֹסִים וְהַזְּמָנִים. לְכָל תְּחִבּוֹרָה יִשְׁ מַסְלּוּל מַדוֹּיק וּזְמָנִים מַדוֹּיקִים עוֹד יוֹתֶר. מה עדיף?"

ר' זעליג סקר את המבטאים וראה את כל הוזל שותק ומקשיב. הוא הציג לעבר אלכם לנסקי ואמר:

"ברור לי שאלכם מגיע לשישיבה קבוע עם טרמפים. גם את המשיח בעצמו הואלקח בתור 'טרמף' לעקוּף בעיות עובדיות הקיימות בתחום הציבורית של עבודה השם מסודרת מן הקל אל הכל... הטרמפיסיטים הושבים בהם 'בלי גבול'? אך טיפוסים כמו דוידי סגל ויוסי אילובייך יכולם בגין טרמפים להיתקע לפעם שבת שלימה באיזו צומת בגין טרמפים 'בלי גבולים' שהתעכבו... הם 'טופסים טרמף' על 'בלי גבול' וכל כולם חקי יולדותי של מוסרי נשפ' בעלי 'בלי גבול'!"
אלכם שותק.orsk. וודומה כי קיבל!

ר' זעליג התבונן לעבר רוּעִי יְצָהָקָוּבָה וְהַמְשִׁיךָ: "אֵיךְ רֹעִי מְעוֹלָם לֹא יִסְעַ בְּטַרְמָפָ. הַכָּל אַצְלוּ בְּתְחִבּוֹרָה

דובי המדריך אפילו לא חשב שיש לבנס את הוצאות. היה לו ברור מאליו שאין מקומו בישיבה. כאשר ר' זלמן אף הבHIR "הבעיה אינה פרסום משיח, זה הרוי ציווי ברור של הנשיה. אך מניין בחור יודע שיש בכלל משחק כזה? ועוד לדעת איפה המשחק? ויש מושג של לקוחות 'כרטיס להכנס'? זה הנחות העולם מסוג כזה שקרובות לשלש קליפות ממש!".

הפעם ר' יודל שתק והיה נראה שדעתו אכן נוטה לדעת המשפט. רק ברגע האחרון לפני שדובי המדריך קבע: "אָז אָנוּ מוֹדִיעִים לוּ שְׁנָדָג לְהַעֲרִיר לְסִנְפִּי תּוֹמָכִים אַחֲרָ?" הבית ר' יודל ופסק:

"רָק חִילֵל שֶׁלֹּא מִכְּבָּל בְּקִבְּלָת עַולְתָּה הַמְצִיאוֹת שֶׁל 'הַנְּהָלָה' יַעֲבֹר לִמְקוֹם אַחֵר. בָּמָקָרָה שֶׁלְנוּ, צְרִיךְ קָוְדָם לְדָבָר עָמוֹ מָה זֶה בְּשִׁבְילוֹ קִבְּלָת עַולְתָּה הַנְּהָלָה. אֲמִתּוֹן יִשְׁ לֹו 'הַנְּהָלָה' צְרִיךְ לְהַעֲנִישׁוּ וְלְהַשְׁאִירוּ".

דובי המדריך כבר לא שלט בעצמו והגיב:

"אָנוּ נוֹתְנִים פָּה דְּלַקְתָּרִי לְיְהוּדָה' הַוּלְּ-רְכִילָה... עכשו יִשְׁ לֹו עוֹד סִיפּוֹרִים עַל הַיִשְׁיבָה...".

באותו רגע שהדברים יצאו מפי המדריך, פניו של ר' יודל התעוותו והא נשק את שפטיו בחזקה...
יְהוּדָה' הַוּלְּ-רְכִילָה...

מבין הבודדים ממש שרחש הישיבה ר' יודל מקפיד עליו קפידת עולם...

יהודליה זה למד שנה אחת בעיל' וראש הישיבה ר' יודל היה מקרבו קירוב לפנים מקרוב, למרות שלימוד היה הצד החלש במיוחד שלו, כבר אז הוא הצעיר בדברים בטלים, ולדברי המשפט ר' זעליג הוא אף עשה 'שימוש' אצל הוילכי רכיל' מבוגרים כדי להתקבל לקהילת ה'וואלכי רכיל'. במרוצת השנים יהודליה זה התרחק מר' יודל והחל לומר ולבדות דברים מוזרים ממשו של ר' יודל...

בתחילתה ר' יודל לא ידע מדבריו, אך את אשר יהודליה השתכלל בשיטותיו, התודע לכך גם ר' יודל.

ליהודליה זה הייתה שיטה מיוחדת השמורה רק לו כיitz להוציא מאנשיים נכבדים ויראי השם מילים בגנות משפיעים אחרים ולאחר כך לצטט זאת שםם בחצייה. הוא לא היה אומר את דבריו באופן ישיר, תמיד עטף זאת עם אמרה חסידית ואפליו עם נשיקה וחיבוק!...

ר' זעליג היה אומר כי המומחיות של יהודליה הויל' רכיל היה שגם אוטם שלשה שנרגים על ידו בגין הרכילות, דברי הגمرا, לא חשים מואה בעת שהם בהרגים ואף הם מחיכים אליו-עמו. "הוא הצליח לייצר סם המוות טובול בדבש".

דובי ניסה אוֹלִי לעורר את ר' יודל למשמעות השילilit

רוצה לדעת מה 'למעישה', או שאתה מנסה לצאת
מכבוד מההתוצאות?"

ענקי לא מצא את עצמו והתחרט שפתח את פיו.
"למעישה אתה צריך להיות לבוש כמו חבדניק!
וליבוש צריך להתחיל לשים דגלוּן בכוּבָע!" - - -

ברגע אחד הוזל נדלק... אש היתה באוויר...
הוזל היה כל כך משולב שאיש לא שם לב בכניסתו
של המשפט ר' זלמן לוזל. ר' זלמן עמד מאחור
והקשיב לתוצאות. הוא הביט לפניו של ענקי הניג
כאשר החל שוב להגיב לר' זעליג! אך הפעם היה זה
כמעט עם דמעות בעינים:

"אתם לא רוצים שאני יהיה חבדניק? מכל

הצדדים יורים בי... בבית אמורים

שאני מהמשוגעים שמדוברים על

'עצמאות', 'בל' גבול' ו'יחידה'..."

וכאן במקום שהוא המקור...
מי שדבר על 'עצמאות' גם

פוגעים בו ברבים... מה

בסך הכל רוצים כאן

התמים... להבין מה

הרבי שליט"א ביר"ד

שבט רוצה מעמננו

להיות יהודים של

'עצמ' של 'יחידה' או

לחזור ולהיות 'עוד

בחור ישיבה רגיל'...".

הוזל כולם הקשיב.

דומה כי מרבית הבחורים

הזהרו לגמרי עם דבריו של

ענקי. אפילו ר' יודל הזדקף

משיבתו הכהופה, הבית

בפניו של ר' זעליג במין תמייה

כוואבת... אך ר' זעליג כగיבור מלכמתה

בתוצאות לא הניד עפוף, היה נדמה כי

הוא החלט את ולתמיד לטפל בבחורים שעפים על

'עצמם...' והוא הגיב בזעם-כאב התוצאות חסידות:

"ענקי אם אתה רוצה לצמוח מפלצת, אז תמשיך כך.

בתומכי תמים מגדים תמים. לא מפלצות!" - -

המשפט ר' זלמן שכל אותה עת הקשיב לדברים
מאחור החל להתקדם תוך כדי כך לעבר מקומו
בתוצאות. מיד כאשר ר' זעליג הבחן בו, זו מקומו
בחכונה. ומזג לו 'לחיים' בשופי. ללא כל שהיא ר'
זלמן בירך, לגם והנהן ב'לחיים' לעבר כמה מהמצוות
שישבו באזרור ומיד החל לדבר בשטרף:

ר' שליממה חיים נהג לספר סיפורו בקשר לתמים
שמבקשים לדעת מה זה 'עבדה של ייחידה' ומה זה
'יחידה' בכלל:

ה齊יבורית... הכל מסודר. הכל לפי היכולות שלו..."
כולם התמוגגו מהנאה. ר' זעליג במיטיבו! אך הוא
מצליה לחתת רעינוות מופשטים של ר' יודל ולקראב
אותם בצורה המושלמת ביותר!
 רק שנים ישבו ופקפקו.

ענקי הניג ולייבוש קופרמן. לא זו בלבד שהם לא
הרגשו חלק, הם העיזו פה ושם לזרוק משפטים
הՃדים ביניהם.
อลם לא אדם השלם כמו ר' זעליג יחשוש מהם.
לרגע הבית בשניהם, הבית בכולם והחליט להכנס
בhem עד הסוף:

"על לייבוש וענקי הניג אין מה לדבר. הם
לא נועים לא בטרפם ולא בתחרורה
齊יבורית. ענקי הניג נושא ברכב
הפרטי של הסבא הגליציאני
שלו ולייבוש מגיע לישיבה
אחרי שבת לפרסם" ברכב
הפרטי של אמא [וכשאמיר
את המילה 'אמא' הוא
חикаה את קולו של
לייבוש]."

אם לרגע היה נדמה
כי ר' זעליג אولي
מתבדר, הרי מרגע זה
ואילך הוא החל לצעוק
עמוק ליבו בקול לא
לו:

"עד מתי תמשיכו
להתחפר בקונכיה של
ההורם? הרבי מלך המשיח
צועק לאחר אמרית ה'באתי
לגני' - אל תסכו על איש, תגלו
את כוחותיכם הנעלמים! זה מה שר'
יודל בדבר איתכם! ענקי תפסיק כבר לחיות
על חשבון הנוטalgיה של אבא ואמא! כשהרב ר' ר' י"ץ
נזהה בר מצוה אמר הרב ר' ר' ב' את המאמר 'וחזקת
והיות לאיש'! ואתה? ממשיך להשתחש במאלים
גლיציאנים של טatty מאמי באבוי זיד'!"

פניו של ענקי התאדרו.

הוא לא שלט בעצמו, אך הוא ניסה לשווות לדבריו
אופי התוצאות. הוא הרים כוס לחיים ואמר בмин
שאללה חזי קנטרנית "חו' מלרדת עלי מה המשפט
רוצה לומר לי למעשה".

"למעישה"? חיקה ר' זעליג את המונח בהברה
גליציאנית "מה יוצא 'למעישה' מכל הפטפוטים
שלכם עם הבן של אמא קופרמן...? גם שם אתה
מפתפט רק דברים שנוגעים 'למעישה'? אה... אתה

אך כאשר הגיעו הדברים לאוזנו של האדמו"ר מקודינוב הוא התבטה בכאב: היהודי הזה עומדת להטרף דעתו... ו... אך הווה אותו עגלון שהיה מטופל בילדים החל מאותו יום ל... השטולל ברוחבות ודעתו יצאה - - -

ר' שלמה חיים אמר על כך: אותו היהודי התגלתה בו היחידה' למסור נפש, אך מי שלא מוכן לגילוי היחידה הרוי הדבר מזיך לו - - -

ר' זלמן סיים את הסיפור. כשפניו מביתות עבר ר' זעליג - - -

בכל אותה עת ישב ר' יודל ושתק, אך כאשר שמע את הסיום של הספר הוא החוויר. בפועל ממש!
ר' יודל הרים את כוסו מלא אותה במשקה, מזג חציה לכוסו של ר' זלמן, והחל לדבר במיללים מוקטעות, אשר הוא מפסיק בין משפט למשפט...
ובמיוחד מי מהעגלונים היהודים

"הרי רבינו מלך המשיח שליט" א' בחר את ר' שלימה חיים. מה שר' שלימה חיים אומר אייז דאר דעם רבינס א ווארט... שהרי שלוחו של אדם כמהתו ממש דהמשלח... אז צרייך להתבטל לדבריו. למגרא! [וכשאמר את הביטוי 'למגרא' חזר עלייה פעמיים ושלש באידיש 'אינגןאנצען!']

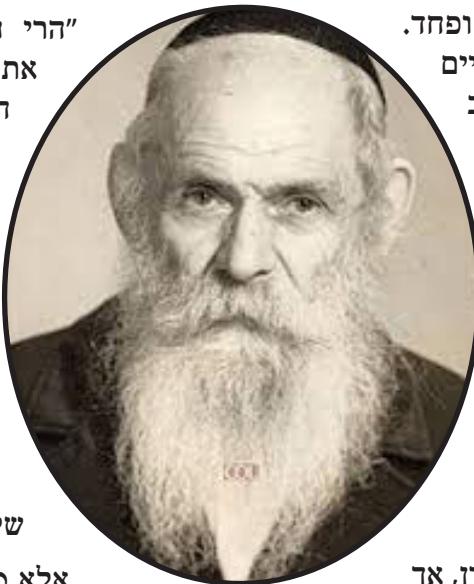
ר' שלמה חיים היה מה'נפילים' מ'פליטי בית סופריהם' שرك על ידו הועברה לדורנו עובdot השם של תומכי תמיימים.

אלא מאי?

אצל הנשיא הכל זה בסדר מסודר, 'עת לכל חפש'. בי"ט כסלו תשכ"ו הרעבע מלך המשיח אמר את התחלת חידוש דורנו' קונטרא עניינה של תורה החסידות' שבו התרבא בארכיות עובdot הדור של גילוי היחידה והחדרתה לכל חלקו הנרנ"ח. אולם מתשכ"ו הרביה לא גילה את הגילוי עצמו לרבים... רק בשנת תשל"א יצא לאור בפועל הקונטרא... וברגע שיצא בחותם המלך הרי זה 'דבר מלכות' וכל אשר נכתב ב'דבר המלך' הרי 'אין להшиб'...".

ר' יודל שתק. אמר שוב 'לחימן' עם ר' זלמן וברעד קל הוסיף:

"הרי ר' שלמה חיים הסתלק בשנת תשל"א... שנת הופעת הקונטרא, הרי אז הסתיימה העבודה בשליחותו כמהתו דהמשלח ממש והחלła עבודה חדשה שהנשיא גילה בדיק באותה שנה, עובdot ה'מודה אני' בכל פירושי הפרד"ס שرك על ידי עבודה זו ניתן לעסוק בעבודת היחידה' והחדרתה לנרנ"ח."

היה היה נהוג של הצאר לבקר מזמן בכפרים ועיירות קטנות. מובן כי כאשר הצאר הגיע היהת תכונה רצינית ואפילו מבוהלת בעיריה, כל שכן כאשר היה מדובר בעיר יהודית שהצאר היה נוצרי אדוק שונא יהודים מושבב. אחד מ'טקסי הביקור' הסופיים היה, שהעירה בוחרת לצאר את אחד העגלונים המובהרים שבעירה שהוא יסייע את הצאר לעבר העירה השנייה בעגללה שלו. הצאר שהיה רגש מאד למרכבות פאר ועגלונים מהמושבחים, נzag כי כל עגלון שעווה טוות ولو הקללה ביותר את דתו להמתה.

יום בהיר הגיעו הידיעה לעיר היהודית קOIDינוב [הערת מערכת החיל]: המשפיק ר' שלמה חיים היה משפחת חסידי קOIDינוב ואף נקרא ע"ש אחד מ'אדמו"ר קOIDינוב' כי בעוד כמה ימים הצאר יברך במקומו.

כל העיר הייתה כמרקחה מחשש ופחד. ובמיוחד מי מהעגלונים היהודים יהיה מוכן לקחת את הצאר. רב העיר קרא איש איש מהעגלונים ואיש מהם לא הסכים לנסוע לכזו 'סיעת מבחן'... ב策 לו ל千古 הרב את אחד העגלונים והתהנן בפניו שהוא חייב לקבל על עצמו את המשימה המסוכנת.

ויהי היום והצאר הגיעו... היהודים קיימו את כל טקסי וגינויו המלוכה, ולקראת סיום הביקור הגיעו לצאר העגלון ועגלאו...

הצאר חיכה למצואו איזה רב בעגלון, אך ראו זה פלא העגלון נסע ב מהירות בקלילות ללא כל תקללה וללא הקטנה ביויתר! הצאר רגש בתוכו 'המצאה' להתעלל ביודוי. ולקראת ירידתו מהעגללה הוא פנה אל העגלון, הצבע ל עבר הצלב שהיא תלוי על צווארו והורה לו:

"יהודוי, תנשק את הצלב" [הערת מערכת החיל: רח"ל ורחל']. העגלון היה יהודי פשוט מאד מכך, לרגע הוא הרהר אך מיד הוא פנה אל הצאר ואמר בבטחון: אסור לי היהודי לנשק צלב!

הצאר רתח מזעם והוא שלף את חרבו הצמיד אותה לצוואר היהודי ואמר פעם נוספת: תנשק את הצלב. אך היהודי בשלו "זה אסור גם אם הצאר ירוג אותי".

מרוב תדהמה החזיר הצאר את חרבו לנדן... חיש מהר התפשטה בקOIDינוב השמועה על המקראה האיום ועל עמידתו האיתנה של היהודי. כולם חשו כבוד מבן העירה שהצליח לעמוד בגבורה עילאית מול הצאר.

של ר' זלמן זלאטפולסקי, חלק את הניגון מפולטובה של ר' זלמן ותוק כדי שהאל מתחילה לרחש ניגונים... דמות ביצבאה מפזרודור הישיבה בדרכה לוזאל. כשהיא הגיעו לפתח בהלה אחזה את כולם: כן!

"זה ר' חיים בערין" צעק ענק!

"זה המשפייע ר' חיים בער מהשיכונן!!! - - -

הוא הלק מתנדנד כשמחזיק אותו פינייע קופרמן - - - אך משומם מה הוא לא נכנס, הוא מבית לאחוריו ודומה כי הוא קורא למישחו נספה, וכשה סרב להכנס ניתק ר' חיים בער את ידו מפניע, וכשהוא מתנדנד תפס בכוח את היהודי שמאחוריו ומשך אותו בכוח עולמיים לואל.

צמרמורת אחזה את כולם

יהודיה הולך רכילה תפוס בזרועותיו של ר' חיים בער נסחוב לתוך הוזאל - - -

המשן ינווא...

בשיעורינו תנייא בפרק יד פירש בפשטות כפי שקיבל מזקוני החסידים, שההוראה 'הוא יעשה את שלו לקיים את השבועה שמשביעים תהי צדיק וה' יעשה הטוב בעיניו' שיכת רך למי שכבר אוחז במדרגת הבינווי מכבר בפרק יב ויג, ובמאמר 'וישלח יהושע' שהוגה בתשמ"ח כתוב הרב שילט"א בפשטות 'משבעין לכאר'א מישראל' תהי צדיק, שככל אחד צריך להשתדל בעבודת הצדיקים, מכבר בארכוה בתנייא'.

לא שכioms אפשר להתחמק מכל העבודה שצריכה לחדר בנסיבות הפרטיים שלנו, השינוי הוא שכioms יש להוסיף לזה את הבלי גבול, שבמעבר נשאר מחוץ לתחום בכל עניין שעוד לא אוחזים בו באופן פנימי בעבודתנו האישית...". - - -

היה ניתן לקרוא את השקט המתוח שהיה בקרב אנשי הנהלה... כולם הביטו לעבר ר' זלמן תלמידו המובהק של ר' שלמה חיים כיצד תהייה תגובתו...

אך ר' זלמן הרים את כוסו לגם ממנה כמעט עד תום הבית לעבר ר' יודל ובמבט רציני אמר: ר' יודל.נו... איצטער איז דער צייט צו זאגן א ניגון...

בלבול היה בקהל, חלק חשבו להתחילה את הא-ל אדון'

דעם דובייס שפראָד

עובדות התשובה של חודש ניסן

ווארום יעדער איד וווערט אויפגעהויבן (בבחי' נס, ארימט נסי) לדרגת צדיק,

מאחר וככל יהודי מתעללה לדרגת צדיק (בבחי' נס, ארימט נסי),

בミלא דארף מען ניט אנטקומווען צו אמירת תחנון און תשובה אויף עניינים הפכיים, במילא לא צריך להגיע לאמירת תחנון ותשובה על עניינים הפכיים,

נאר מ'האט דעמולט די תשובה באופן פון "לאתבא צדיקיא בתיוובתא" רק שאו יש את התשובה באופן של "לאתבא צדיקיא בתיוובתא"

די תשובה איז אויף דעם וואס ער האט געקענט טאן זיין עבדה באופן געלעה יותר).

(התשובה היא על זה שהוא יכול לעשות את עבודתו באופן געלעה יותר).

משיחת אור ליום ד' פ' שמנני, כ"ז ניסן ה'תשנ"א -

ספה"ש ה'תשנ"א ח' ב' ע' 8-467

ובפרט שטיינדיק, ווי גערעדט, אין חודש ניסן, ובפרט בעומדנו, כפי שדובר, בחודש ניסן,

ווען אלע אידן זייןען בדרגת צדיקים שככל היהודים נמצאים בדרגת צדיקים

[כידוע דער חילוק צוישן חודש תשרי און חודש ניסן, עד דער חילוק צוישן עבודת התשובה און די עבודה הצדיקים],

[כידוע החילוק בין חודש תשרי וחודש ניסן, על דרך החילוק בין עבודות התשובה ועבודת הצדיקים],

ויש לומר איז איז אינער פון די טעמי פארוואס מען זאגט דעמולט ניט קיין תחנון, ויש לומר שזהו אחד הטעמיים מדווע אין אומרין איז תחנון

(דערפאר וואס מ'דארף דערצוו (תחנון) דעמולט ניט אנטקומווען, כמדובר במאה פעמיים), (מכיוון שאז אין צורך להגיע (לתחנון), כמדובר כמו פעמיים),

ליזא למולצת בית דוד
החיל:

בזברץ ה' ארכטורת'

תורתו של מישע על מסכת פסחים

יצא
לאור
עולם!

ניתן להשיג בישיבה במהלך 15 ש"ח

(רחוב קאליב 2 ראשל"צ)

או לקבל במיל של מעוננת החיל:

HACHIALRASHLATZ@GMAIL.COM

יחי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שהם 'זכר למקדש' כאמור הנוסח של 'כורך' וכן באפיקומן האם יאכלו גם מצה? ומוצאים לו מה פנים בתורת הרבי מלך המשיח שליט"א האם לעתיד לבוא יישארו גם מנהגי ה'זכר למקדש' כתוספת.

נושאים נוספים: ביום מצות מרור היא מדרבנן, אולם לעתיד לבוא היא תחזר להיות מדאוריתית. לדברי הרגטשובי יהיה עוד שינוי: לעתיד לבוא יטבלו גם את המצאה בחרותת והדברים נתבראויפה בתורתו של הרבי שליט"א. לפי דבריו בזמן הגלות כל העניים הקשורים לזכר לעניות זכר לחורבן הם לא כל כך בולטים ולכנן החלק הזה במרור והחלק הזה במצאה הוא רק מדרבנן, אולם בגאולה כאשר יחזר ה'זכר' לשעבוד' יחזרו הצד הזה במצאה ובמרור להיות מעיקרא דדין ולכנן יטבלו גם את המצאה - שיש בה כאמור גם את תנועת הל'חן עוני" בחרותת כדי למתקה (לקו"ש חל"ב חג הפסח).

בלקוטי שיחות הרבי שליט"א דין לגבי שתיתת כוס חמישי בפועל בגאולה, ויש עוד לעין (לקו"ש חכ"ז חגה"פ).

מיד שנה בשנה יוצא לאור על ידי בד"ץ קראון הייטס חוברת מנהגי פסח ושם ניתן לראות בדקדקנות בכל השינויים המשמעותיים שהיו תיכף ומיד ממש בהתגלות הרבי שליט"א בליל הסדר.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הימים השנה שהגאולה הקרובה תביא בהם שינוי משמעותית ביותר יהיה - ליל הסדר.

השינוי המשמעותי ביותר יהיה לכל בראש חזרתו של 'קרבן הפסח' למרכז ליל הסדר. שינויי משמעותיים מפליגים גם בערךתليل זה יביא לכמה שינויים מפליגים יי'עמדו על השולחן בעת אמרית ההגדה, אלא במקום יהי' החפריט' המקורי - קרבן פסח וקרבן חגיגה [צווין כי שיטת כ"ק אדמור'ר מלך המשיח שליט"א כי גם בעת בית המקדש היו בגבולין 'שני תבשילין', ורק מי שהיה בירושלים והקריב קרבן פסח וחגיגה הניה על השולחן אותם בעצמם].

אחר אכילת המרור אוכלים קרבן חגיגה בברכה, ולאחריו את קרben הפסח בברכה. וב'צפון' אוכלים כזית נוספת מקרבן הפסח.

גם בנוסח ההגדה יתקיימו שינויים. השינוי המשמעותי והבולט הוא כMOVED שינוי בארכעת הקושיות' וזו יהיו חמיש קושיות בהוספה של "בכל הלילות אנו אוכליין בשר צליין שלוק ומboseל הלילה הזה כולו צליין".

בכמה מקומות בתחום ההגדה מחזירים את המונח 'פסח' ולדוגמא לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך' יש להוסיף 'פסח' קודם. כמו כן בברכת 'галנו' "והגינו הלילה הזה לאכול בו מצה ומרור" - מוסיפים 'פסח' קודם. ועוד.

יש מקום לחקור האם יאמרו וינהגו גם בעניינים

טעा מלא ברכות

לחיל המסור הרה"ת אהרון אברם וזוגתו קעניג

לרגל נישואיהם בשעה טובה ומצולת

בית של התקשרות, בית של הפעאה ושליחות, חזור בגאולה
ומשיח, ו מביא את ההתגלות

הידעת?

א. הרב הודהקוב היה נוהג להיכנס בכל לילה בשעה מסויימת לחדרו של הרב שיליט"א מלך המשיח, ולהכנס בהזמנות זו את המכתבים שהתקבלו במהלך השעות האחרונות.

אירע פעם שהרבה"ח ר' יוסף הלוי ויינברג היה צריך להעביר לרבי שיליט"א מלך המשיח מכתב דוחוף מאוד, וכאשר הגיע ל-77, התברר לו כי הרב הודהקוב נכנס כבר לחדרו של הרב שיליט"א. מכיוון שהוא מדובר בעניין שאין סובל דיחוי, הוא הניח אפוא את המכתב ליד מפתח דלת החדר, מתוך הנחה, שכשהרבה הודהקוב יצא - הוא יבחן מיד במכבת ויכניסו לרבי שיליט"א.

לפועל, הרב הודהקוב לא שם לב למכתב המונח על הארץ, וכעבור זמן מה הבחין הרב במכבת, והרים אותו מمفנת הארץ. משנודע על כך לרבי ויינברג, הצער מאוד, ובזהzmanות ראשונה ביקש מחילה על כך שנאלץ להטריח את הרב מלך המשיח שיליט"א להתכוופף בצדדים את המכתב.

הרבי פטרו ולא כלום, ואומרו "דאם איז מיין עניין, צו אופהויבן, ובפרט וואס גאנדען פארזען" [= זהו כל ענייני - להרים. ובפרט דברים שאחרים מתעלמים ולא רואים].

ב. כאשר היה רשות שמעירלינג ביחידות אצל הרב שיליט"א מלך המשיח, סיפר שאיש ציבור ממפלגה דתית מסויימת טוען שהרב כועס עליו.

קם הרב ממקומו, פניו להטו, ואמר ברטט: "האם אני כועס על יהודי?..." וכך אמר שלוש פעמים בכאב לב עמוק, כשהוא מבהיר: "כואב לי מדוע מי שבאפשרותו להפיעיל ולתקן ואני עושה זאת...".

להוציא בוחן להוציא

נג(א) [ע]לים מהפוליטיקה

בימיו של המן קבלו היהודים העברים את חייהם בגלות בזרועות פתוחות ובשםה שירותית. הם לא רצו לדעת שמיי הגאולה קרבים, בהיותם בעלי-תאהו מטופשים לא רצוי לשמוע על הגאולה, לעגו מדברי אזהרתו של מרדכי ומנבואתו של מלאכי. היו אלה ימים של שפט השופטים, בעל הרכוש הקטן ביותר היה מעיז בצורה המחוцепת ביותר כנגד ראשי הדמויות הstorיות. וכאשר ניתך עליהם האסון הגדול, ראו וחשו אותם פוליטיים עברים ומתבוללי המותרות איזה ערך יש להאותה פוליטיקה ואיזה בטחון יש לעשירותם.

לקו"ד ח"ג ליקוט כ"א

**לזכות
ראש הישיבה
הגה"ח הרה"ח
הרבי שמואון שיחי ויצהנדLER
העשה ימים כלילות להצלחת
הישיבה בGESCHMIOOT וברוחניות
לרגל נישואי ביתו בשעה טובה
ומוצלחת
שפע ברכות בגו"ד**

לזכות משפיינו היקר

הרה"ת הרה"ח זלמן ניסן פנחס בן חנה ביליא רייזא

להצלחה בגו"ר, ובמיוחד בעבודתו, עבודת הקדש בשדה החינוך,
לנוח"ר כ"ק אדמוני מלך המשיח שיליט"א